



Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. május

300 Ft



fr. Ocsovai Grácián OFM

Fatima üzenete még mindig aktuális



Ebben az évben emlékezünk arra, hogy 1981. május 13-án (*fatimai jelenés napja*) a Szűzanya csodálatos módon megoltalmazta II. János Pál pápát a halált hozó merénylettől.

Visszaemlékezésében azt mondta a Szentatya, hogy „egy gonosz kéz meghúzta a ravaszt, és egy másik irgalmas kéz pedig eltérítette a gyilkos golyót” – ez pedig a Boldogságos Szűz Mária volt. Köszönétképpen el is ment

Fatimába, hogy lerója háláját a Madonna előtt.

Tudjuk, hogy a gyilkos golyó a fatimai Szűzanya koronájában van elhelyezve, emlékeztetve mindenkit, hogy égi Édesanyánk milyen hatalmas, és

mindent meg tud változtatni. A mi dolgunk csak annyi, hogy a jó példát folytassuk, és keressük Mária oltalmát és erősítsük tiszteletét.

A másik nagy esemény ebben az évben, hogy 40 éve, 1981. június 25-én, akkor még Jugoszláviában megjelent a Szűzanya – a Gospa –, aki mint „Béke Királynője” mutatkozott be a fiataloknak, kérve őket, hogy imádkozzák a rózsafüzért, járjanak rendszeresen misére, és mondják meg az embereknek, hogy tartsanak bűnbánatot. Ez az életszentségre való felhívás meghozta az eredményt, mert azóta a világ minden részéről

jönnek a zarándokok, hogy kifejezzék szeretetüket a Szent-ségimádáson való részvételükkel, a keresztút, gyónás és rózsafüzér elimádkozásával.

Most a járvány idején nincs lehetőség ezt megtenni, de egy szép kezdeményezés bátorít bennünket, hogy május 8 - június 24-ig, 40 napon keresztül köszönetet mondjunk a Mennyei Atyának a sok kegyelemért és a Szent jelenlétéért.

Utalt is erre korábban a Szűzanya, hogy „Köszönjétek meg a Mennyei Atyának, hogy ilyen sokáig itt lehetek veletek!”

Azt is mondta: „Reménnyel nézzétek a jövőt, fordulatok

szent Fiam felé!” Bátorító szó is elhangzott: „Én mindig veletek vagyok!”

Fatima üzenete egybecseng Medjugorjével, ami lezárhat egy szomorú időszakot, és felragyoghat Isten dicsőségének napja és a Szűzanya diadala.

Tegyük meg, amit kér:

- megtérésektől függ a jövő,
- bármi történik, ne hagyjátok abba az imát,
- „Ajánljátok magatokat és szeretteiteket Szeplőtelen Szíve biztos menedékébe!”

Használjuk ki az Irgalmasság időszakát!

P. Andor Károly OFM

„Mi lett volna, ha?”

Gyakran felmerülő kérdés bennünk, az emberiség örök dilemmája, örök elmélkedése: „A mi lett volna, ha...” kezdetű mondat.

A tudományok tudós művelői aztán visszahoznak minket a valóságba, hogy ennek a felvetésnek semmi értelme, mert az van, ami van, illetve az lett, ami lett. Persze a szigorú tudósok nem tudják tőlünk a jogot, mert, hogy az ember szeret játszani a gondolatokkal, illetve legalább gondolatban szeretne ura lenni nem csak jelennek, de a múltnak és a jövőnek is. Mondhatnánk egyébként is a fantáziánknak ne szabjon határt a tudomány szigora. Így magam is sokszor eljárom a gondolattal, különösen így a nagybőjt és a húsvét ünnepkörében, amikor a gazdag liturgia amúgy is serkenti az embert a mélyebb gondolkodásra.

Rögtön itt van a nagybőjt 5. vasárnapja az ún. feketevasárnap. Ilyenkor a liturgikus hagyomány szerint letakarják a templomban található feszületeket. Azokat a kereszteket, amelyek a szenvedő Krisztust tárják eléink, amik számunkra-számom-

ra erőt adnak a betegségben, gyászban és minden szenvedésben. Van, amikor már annyira fáj minden, hogy nincs elmondható ima, nincs kimondható szó, de van nekünk a Feszület. Ránézek és erőt merítek, mert Ő velem szenved, illetve átvette tőlem, magára vállalta annak a reménytelennek tűnő részét is. Mégis mi lett volna, ha az Isten fia mégsem vállalja fel ezt a borzalmas keresztáldozatot? Megtehetné volna? Igen, maga is félt tőle, de megtette értem, egyszerűen azért, mert nagyon szeret.

Azután itt van, nagycsütörtök éjszakája, amikor Jézus elfogatására emlékezve megfosztjuk az oltárt, kiürítjük a tabernákulumot. Számomra megdöbbentő jel nagypénteken, a csendes templomban, hogy a tabernákulum üres. Az asszisztencia a szertartás elején bevonul, és leborul az üres szentségtartó előtt. Itt az a kérdés szokott felvetődni bennem, hogy mi lett volna, ha nem adja oda nekünk magát élő jelként az utolsó vacsorán? Ő mondta, ez a nemzedék gonosz nemzedék, nem érdemel jelet. Megtehetné volna? Igen, de mégis odaadta magát jelül az Oltáriszent-



ségben az utolsó vacsorán, mert nagyon szeret bennünket.

Aztán itt a szentsír, olyan szépen feldíszítjük évről-évre, ottimádkozunk előtte a templomban minden nagyszombaton. Imádság közben gyakran megkísért a gondolat, mégis mi lett volna, ha mégsem támad fel? Mi lett volna, ha a teste ott marad a sírban, mi van, ha ő maga tévedett és valóban csak egy próféta volt? Nincs itt semmi tévedés, a liturgia csak szent játék, amiben nincs helye a kételynek, és valóban itt nincs értelme ennek a kétkedésnek sem, hogy mi lett volna ha, mert a sír igen is üres! Üres lett, mert az Isten szeret bennünket, nagyon szeret! „Miért keresitek az élő a holtak között? Nincs itt, hanem feltámadt!” Lk. 5-6. Lukács evangélista szerint asszonyok fedezik fel az üres sírt és találkoznak a hírvivő angyalokkal, a szerző részben meg is nevezi őket: „Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja és a velük lévő többi asszony...” Lk 24,10, ők azok, akik tájékoztatják az eleinte kételkedő apostolokat. „Péter mégis útra kelt, és a sírhoz futott. Behajolt, csak a lepleket találta, és történeteken csodálkozva hazament.” A sír tehát üres, a feltámadás tanúi asszonyok, és férfiak. Érdekes, hogy az asszonyok az első, a többi evangéliumban Mária Magdolna, illetve egy má-

sik Mária, a férfiak az apostolok, Péter és társai őket követik a felismerésben.

Fontos a sorrend? Nem gondolom, inkább azt emelném ki, hogy nők-asszonyok és férfiak egyaránt a tanúk, ez eltér az őszövétségi hagyományoktól, miszerint a nők nem tanúskodhattak. Jézus ügyelt az egyensúlyra, a teremtésben patikamérlegesen megalkotott egyensúlyra. A megváltó apostolai a kor szokásai szerint férfiak, de körbe veszik, szolgálják nők is, az evangéliumok többük nevét is tudják. Nőt és férfit tanít és meggyógyít, ahogy nőnek és férfinak is visszaadja az életet. A megváltás mindenkinek szól, nemtől, bőr színtől nyelvtől függetlenül. A különbség csupán annyi, hogy nőt és férfit a teremtés nyomán az értékei mentén kezel. De mégis mi lett volna, ha nem így tesz, ha felforgatja az alkotás rendjét, ha mindent megkérdőjelez és megváltoztat? Ez itt megint csak emberi okoskodás, az Isten nem hasonulhat meg önmagával. „Ne gondoljátok, hogy a törvényt eltörölni jöttem, hanem hogy beteljesítsem!” Mt 5.17-18. És a törvényes teremtés után maga Isten mondja, hogy ez így jó! Az Isten teremtése tehát tökéletes, az ember ha abba belenyúl csak kárt okoz.

Kár is kísérletezni, kár lenne újra értelmezni és újra rendezni a világ ősi törvényeit, leginkább ezt a gonosz szeretné elhitetni velünk, hogy jogunk van hozzá! A modernnek mondott gender elmélet, a gender forradalom engem leginkább a paradicsomi jelenetben a tiltott gyümölcsre emlékeztet. „Amelyik napon esztek belőle, olyanok lesztek, mint Isten...” Ter 3,5 A következményeket jól ismerjük.

Ugyanezen írás szerint Isten férfinak és nőnek teremtett minket más-más értékekkel, más-más ajándékokkal. A sír üres, a feltámadás tény. Kérdéseket persze fel lehet tennünk, a szabad akaratunk nagy ajándék, de vannak dolgok, amiket nem érdemes megkérdőjelezni, inkább csak elfogadni. „Mi lett volna, ha másként teremt?! Vagy mi lenne, ha mi vennénk át tőle a teremtést? Higgyük el Isten kiváló tervező, mert szeretetből tervez! A lényeg pedig ez, a szeretet jól ismer minket, tudja mire van szükségünk. Kétkedés és okoskodás helyett merjünk igent mondani az általa adott életre, és merjünk igent mondani az általa ajándékozott feltámadásra és az azt követő örök életre! Lássuk be, a sír valóban üres!

A tizennégy segítőszent

Szent Achatius (Ákos)

5. rész

A római martirologiumban három Szent Achatius vértanút is ismerünk. Az egyik örmény püspök volt és Kr. u. 125-ben szenvedett vértanúságot, a másik katonatiszt, vértanúsága éve Kr. u. 306, a harmadik Achatius a római kori Pannoniában, a Szerémségben lett vértanú a Kr. u. 4. század elején.

Közülük méltán vált a tizennégy segítőszent egyikévé az ókeresztény bizánci katona vértanú Achatius, avagy Szent Ákos, aki 306-ban szenvedett vértanúságot.

Szimeon Metaphrasztesz X. századi bizánci államférfi és történetíró leírása szerint szerint Achatius görög származású katonatiszt volt Kappadokiában. Achatius és katonatársait Hadrianus császár vezényelte az Eufrátesz vidékére a lázadó népek megfékezésére. Vezérüknek, Achatiusnak megjelent egy angyal, és kilátástalan helyzetükben győzelmet ígért, ha Krisztushoz imádkozik. A győzelem után valamennyien megkeresztelkedtek. Mikor ezt a császár megtudta, az Ararát hegye alatt katonatársával együtt, valamennyiüket – Krisztushoz hasonlóan - tövissel megkoronázták, hegyes náddal átszúrták és keresztre feszítették.

Keresztre feszítésük idején a nap hatodik órájában nagy földrengés támadt, ők azonban félelem helyett azoknak testi-lelki egészségéért, boldogulásáért imádkoztak, akik majd a később-

biekben böjttel és hallgatással hozzájuk könyörögnek. A kilencedik órában kiadták lelküket.

A legenda beszámol arról is, hogy fogvatartásuk alatt az angyalok óvták és vigasztalták őket, testüket egy újabb földrengés tépte le a keresztről. Angyalok földelték el őket.

Achatius tiszteletére I. Konstantinus római császár templomot emelt, melyet később I. Justinianus bizánci császár renováltatott.

Vértanúságuk napját a Tíz-ezer Vértanú ünnepe gyanánt is számon tartották. Achatius et Socii ünnepe hazánkban először a XIV. századbeli pozsonyi misekönyvben bukkan föl. Az egyik kivégzett katona fejerekléjét az egri székesegyház őrizte.

A vértanú Achatius legendája bátorsággal és hittel vértette fel a keresztes háborúk lovagjait. A szentet ezért rendszerint lovagként ábrázolták, kereszttel, lándzsával, tövises ággal vagy töviskoronával. A szent kultusza a középkor végén, a 15. század folyamán vált általánossá Közép-Európában, Ausztriában, Csehországban, majd Magyarországon is.

A pannóniai kereszténység történetéhez tartozik Szent Achatiusról egy legenda:

Thuróczi János krónikájában olvashatjuk, hogy Garai János - aki az 1415. évi boszniai hadjáratban fogságba esett - kiszabadulva spalatói fogságából a



badulva spalatói fogságából a bátai monostorba vitte nehéz bilincseit a Megváltó Vérének dicsőségére, menekvésének örök emlékére. Ezek a súlyos vasgolyók még a 15. század végén is ott függtek a bátai egyház ajtófélfáin, hirdetve Garai csodás módon történt kiszabadulását. A Garai család több tagja is részt vett bátai zárandoklaton. A család utolsó férfitagja, a nádor fiatalon elhunyt fia, Garai Jób, szintén többször zárandokolt Bátára. Az 1475. évi jubileumi szentév alkalmával egy lila és egy vörös miseruhával, valamint Szent Achatius vértanú ezüst hermájával ajándékozta meg a monostor templomát.

A Szent Ákos-ereklye tovább erősítette a bátai kegyhely hírnevét, ugyanis kivégzésének kö-

rülményei kapcsán a Szent Vértanúshoz is szorosan kapcsolódott. A vértanúk ereklyéi a kereszties háborúk idején kerültek a Dél-Itáliai Squillace városkába. Innen kerülhetett a Garai család tulajdonába egy koponyaereklye-darab, s ennek készíttette Garai Jób a hermát.

Szent Ákos ikonográfiai attribútuma a tövises ág, ritkábban

töviskorona, kereszt, pálma, köté, lándzsa vagy csatabárd. A halálfélelem, súlyos hitbeli kétely, halálos betegség és a halálfélelmet érzők védőszentje. Emléknapját június 22-én tartja egyházunk.

„Szent Akácus (Ákos), te alázatos elszenvedője szegyeteljes ütéseknél, hatal-

mas pártfogó a kinteljes aggodalomban, mely olykor a halál előtt jelentkezik, könyörögj érettünk!”

(Forrás: Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium I., Jeles napok, <https://ujhajtas.net.ua/szent-achatus-es-a-tizenegyek/>; Sümegi József: Báta és a Garaiak II.)

100 éve született Pilinszky János (1921-1981)

Pilinszky 100

JÉZUS „PARADOXONJAI”

„Aki meg akarja nyerni életét, veszítse el azt.” Ellentmondás soha nem volt mélyebb, igazabb és „egyenesebb”, „egyértelműbb”. De honnét Jézus nyelvezetének e paradox volta? Talán isteni és emberi nyelvének tökéletes valódiságából, egybeeséséből, hogy egyszerre kellett ugyanazt az abszolútum és a teremtmény szavaival kimondania?

Példának csak néhányat szeretnék említeni. Elöljáróban azonban le kell szegezmem, hogy Jézus nem ismerte a jog szót. A jog ugyanis egyértelműen emberi, s végképp kizárja az isteni eredetű igazságot, irgalmat, alázatot, s mindennek fölött a szeretet minden lehetséges formáját.

De következzenek a jézusi paradoxonok. Törvényeket adott, pontosabban tanácsokat. De: „ne ítéletek”. Tanácsai mindig az egyszeri emberhez szólnak, de a mindenkor egyszeri bűnök egyszeri elkövetőitől se önitélkezést, csak bűnbánatot (vagyis Istenhez való fordulást és visszafordulást) kíván.

A házasságtörő asszonyt az ítélezők halálra ítélték. Aztán sorra elejtették köveiket. Hogy miért? Mert mindannyian bűnösök vagyunk, s az emberi ítékezés bűnösebb szinte minden elkövethető bűnnél. Ítéltre egyedül Isten hivatott, de még ő is a „Bárány” képében. Jézus kemény szavai egyedül hozzám szólnak súlyukkal, sose kö-



vek más emberek kezébe egy másik ember megkövezésére. Jézus óta egyetlen bűnt se lehet egy még nagyobb, a legnagyobb, az ítékezés bűnével megbüntetni. Szeretetre és nem jogokra születünk,

még azok is, akik Jézus szavait előszeretettel összegyűjtik: az Evangéliumot a római jogrenddel.

„Menj és többé ne vétkezzél” – de ki mondta ezt? Nem ember, aki maga is bűnös, hanem a Bárány, a tökéletesen ártatlan Istenember. Ha ugyanezt a mondatot mi citáljuk, még annyit se tetünk, mint a farizeusok. Ők porba ejtették „kövüket”. Mi jöhet szorongatjuk mi továbbra is kezünkben, s szegődünk „vigyázó szemmel” a bűnös asszony nyomába? Jézus biztatására? Vagy Jézusra hivatkozva, aki maga se követ nem emelt, se nem ítélt? Igaz, azt mondta, „többé ne vétkezzél”. Csakhogy ez a mondat mindannyiunknak szól, bűnösöknek és ítéltöknak, talán azzal a kivétellel, hogy az ítéltöket nem szeretettel bocsátotta el, de néma megvetéssel. Hogy miért? Mert Jézus paradoxonja még itt, e szerető életmentésben is isteni paradoxon fényében tündökölt. „Menj, és többé ne vétkezzél” – mondotta, de pár oldallal később: „Ne ítéljetek”, s még odébb a kérdésre: „Hányszor kell megbocsátani?” – ezt válaszolta: „Hetvenszer hétszer – vagyis mindig.” De hát hol itt a jogos jog? Az emberi ítéltetés mércéje? Lehetetlen nem látni és hallani: sehol.

Az Evangéliumot nem jogászok és moralisták írták és ihlették. Az Evangélium lapjain az Atya, a Fiú és a Lélek fújdogál. Leheletüket senki ember ki nem sajátíthatja, el nem orozhatja. Az ítélet egyedül Istené, s az ítéltetés Isten szerepének kisajátítása. Még világosabban: Isten megtagadása. Az Atya, Fiú és Szentlélek szerepét ember soha be nem töltheti. Szeressük Istent és irgalmas szívvel hagyatkozzunk rá, kövessük őt. Az ítéletet és önmegítétet végérvényesen kivette kezünkől.

S egy másik paradoxon: véghetetlenül szerette fivéreit és anyját, de ugyanakkor ki is üzent nekik: „Azok, akik egyek velem az igazságban, azok az én fivérem és azok az én anyám.” Ugyanakkor a házasságról: „Nem olvastátok-e, hogy aki az embert teremtette kezdettől, férfivá és asszonnyá teremtette őket? Ezért elhagyja az ember atyját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy testté lesznek. Amit tehát Isten egybekötött, ember el ne válassza.” Ezek a mondatok csak a tökéletesen szent és szeplőtelen Isten dimenziójában érthetőek. Emberi, tisztátalan szin-

ten csaknem követhetetlenek: forrásai a legelszomorítóbb zűrzavarnak, az emberi jogok, mi több, Isten nevében! Persze Jézus nem moralista volt, hanem teremtő szeretet, szelíd Bárány, s mindezekfölött Isten.

Jézus „paradoxonjait”, melyekkel utánozhatatlan mélységgel hajolt le hozzánk, kifogyhatatlanul sorolhatnánk; elég a Nyolc boldogságra gondolnunk. Irgalmas kard volt ő és édes iga. Ezért lehet őt csak a tiszta kegyelem állapotában „követnünk”. Követnünk (tisztos távolból), de megelőznünk vagy egy-egy mondatát egyoldalúan szajkóznunk soha. Az Evangélium oszthatatlan egész, „egészebb” a csillagvilág szelíd egyensúlyánál. Isten nevében ítéltetnünk olyan (olyanabb), mint a mindenségből kiragadnunk egyetlen csillagot. Eredménye ennek gyilkos súlyok fölszabadítása lenne, szemben a mindenség istenre emlékeztető alázatos súlytalanságával.

Az Evangélium ellentmondásai: Isten kimondhatatlan alázatának üzenete, az abszolút erő egyensúlya, „édes iga”, olyan mérleg, amit keresztnek nevezhetünk. Ne érintsük e „mérleget”: a mi kezünk nyomásának egyetlen grammja tonnányi bűnt eredményezne, mérhetetlen lavinaomlást. A mi utunk a jogból egyedül a szeretetbe vezethet. Útikönyvünk legyen az Evangélium, de úgy, mint egy térkép. Az Új Jeruzsálem térképe, bármelyik útja igaz és jó, de csak akkor, ha a teljes város összefüggésében szemléljük. Különben nem tudhatjuk, hol vagyunk, s hiába járunk az igaz városban, minden lépésünk értelmetlen és céltalan bolyongás. Minden erőlködésünk visszajára fordul. Az Evangélium Jézusa azért született, hogy Babilon világát Új Jeruzsálemmé teremtsen. A kicsinyek már ma otthonosak ebben az eljövendő városban. De aki képtelen a szív e lánglelkű teljességére, hogyan fog közlekedni a teljességben? Egy-két kiragadott utca vagy mondat még az evangéliumok isteni rendjében is (vagy csak ebben a rendben igazán) nem lehet egyéb, mint zsákutca, fokozhatatlan zűrzavar. Ezzel szemben áll Isten véghetetlen irgalma, hogy előbb vagy utóbb mindenki, kivétel nélkül – a részben az egészet és az egészben a részt – ujjongva fölfedezze azt a végső és egyedüli valóságot, mely fölülmúl minden reményt, amire zavart szívünk önerejéből valaha is képes lenne. (*Kézirat; 1979?*)

„EGYEK LESZTEK...”

Jézus legfőbb ígérete, hogy egyek leszünk a szeretetben, egyek a Fiúban, a Szentlélekben és az Atyában. Jézusnak ebben az ígéletében föltétlenül meg kell jegyeznünk a többes számot; azt, hogy egyek leszünk Benne.

Ez a többes szám látszatra jelentéktelennek tűnhet, de belegondolva rendkívüli fontosságot nyer. Szöges ellentéte ugyanis a fanatizmusoknak, melyek látszatra szintén valami hasonlóra törekszenek. A perdöntő különbségre akkor figyeltem fel, amikor valaki megkérdezte: „Hogyan részesülhetnék én, személy szerint az üdvösségben, ha ennek föltétele az Istennel való egyesülés, az isteni szeretet mindent olvasztó kemencéje?”

Bevallom, zavarba jöttem, holott a válasz tökéletesen evidens. Földi példával élve: Bach alkotó eksztázisában, ihlete önkívületében volt igazán Bach. E gondolatra, vitathatatlan valóságra az Evangélium számos mondata utal. Például: „Aki meg akarja nyerni életét, veszítse el azt.” Éppígy mondhatnánk: Aki meg akarja nyerni önmagát, mondjon le róla. Ezt példázza lényegében már a Szentháromság is. És ezért mondotta Jézus, hogy egyek leszünk vele. Nem a fanatizmus présében, hanem Isten szeretetének véghetetlen tágasságában és szabadságában.

Valami hasonló történik már itt a földön is: a szentek elragadtatásában, a művészek ihletében, vagy bárkivel a szeretet és béke állapotában. Csak aki valamilyen formában, lemond önmagáról, nyerheti meg életét és önmagát, míg az önző egoista biztos önvesztésre van ítélve, oly méretű magányra, amit az ember egymaga képtelen betölteni.

Ilyenkor folyamodik az egyén különböző pótszerekhez, azt is mondhatnám, az evangéliumi ítélet diabolikus megfelelőihez. Ilyenek: az alkohol, a fanatizmus, a zsarnokság és általában a lefele transzcendálás megannyi változata.

Amikor Bach műveit írta, elvesztette és ezerszeresen megnyerte önmagát, szemben például Hitlerrel, aki fokról fokra mindenét elvetélte, s végül egyedül maradván, szükségszerűen önmaga ellen fordult.

Egyek leszünk Istenben. Ez a szeretetnek természetéből fakadó, és semmivel se kisebb miszté-



riuma, mint maga a Szentháromság. Éntudatunk csodálatos metamorfózisa, a szeretet egyedi titka, s talán magának a teremtésnek is a kulcsa. Öröktől fogva megszentelt ellentmondás, aminek leg-hívebb földi formája a kereszt, s a rajta csüngő ember elhagyatottsága, de aminek jelentése, „tartalma” ugyanakkor pontosan a kereszt ellenkezője. Az hogy egyek leszünk Isten hiánytalan békéjében, szeretetében és boldogságában.

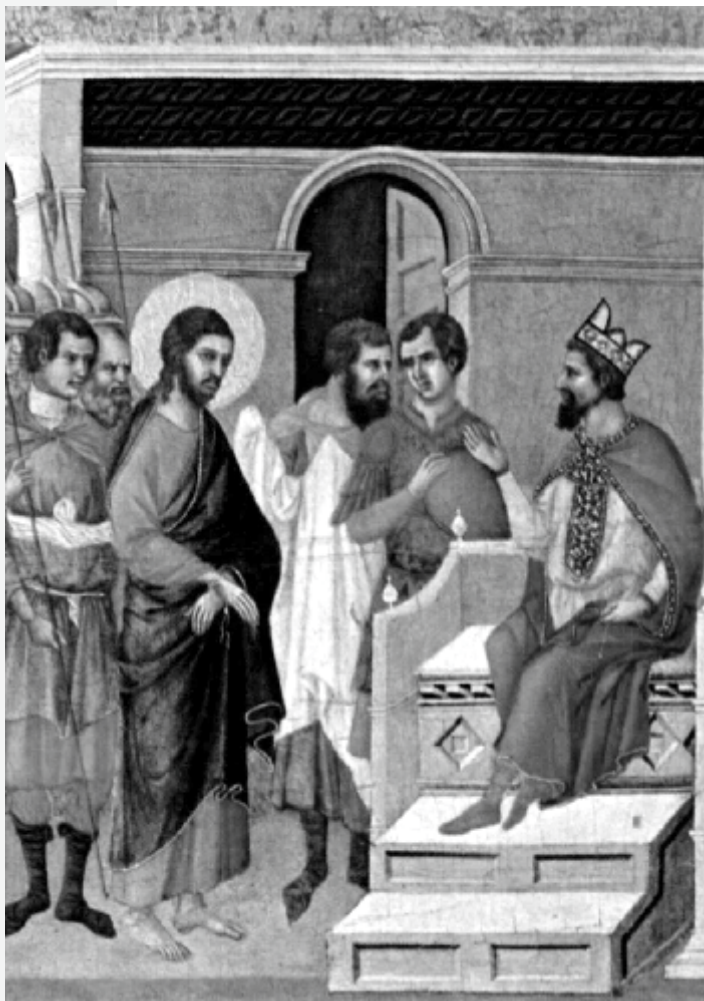
(Új Ember, 1980. július 20.)

SZERETET, IGAZSÁG, IGAZSÁGOSSÁG

Ifjúságomban divatos volt megkérdezni: „Ha örökre egy magányos szigetre kellene menned, melyik három könyvet vinnéd magaddal?” Éppígy meg lehetne kérdezni bárkitől, ha három szót kellene választania a szótárból – ilyen vagy olyan okból –, melyik három szót választaná. Ismerek és mélyen tisztellek valakit, aki a következő három szót választotta: igazság, igazságosság, szeretet. Jól tudta, hogy miért. Rögtön hozzá kell fűznünk azonban, hogy e három szót igazi, még közelebbről, evangéliumi értelemben emelte ki.

Igazság, igazságosság, szeretet: e három szó egyszerre kulcsa földi és természetfölötti életünknek. Ugyanakkor: soha annyi csalást, igazságtalanságot és kegyetlenséget nem követtek el, mint éppen e három szó jegyében és nevében.

Jézus előre tudta ezt, s ezért semmi kétséget nem hagyott afelől, hogyan is kell e szavakat értelmeznünk. Mi több: egyenesen azért nyílt szó-



lásra, hogy e három szót megtisztítsa az emberi, nagyon is emberi visszaélésektől. Mivel embernek lenni, a tragikus fogalmazásban úgy is mondhatnánk, annyit tesz, mint élni és – visszaélni. Az érzékelhető világban visszaélésre csakis az ember képes. Fák, madarak, kövek soha.

De hát akkor miként is élhetünk igazságban, igazságosságban és szeretetben anélkül, hogy visszaélnénk velük?

Lapozzuk fel az Evangéliumot.

– Mi az igazság? – kérdezte Pilátus. És Jézus hallgatott. Hogy miért? Mivel ő maga az igazság. Én vagyok (az út), az igazság (és az élet). Ő ismerte az embert, és tudta, hogy a legszabatosabban megfogalmazott igazságot is kifacsarja. Hogy helyette majd sokan fogják mondani: „ez az igaz-ság” –, hogy azután levonják belőle ítéletüket. „Ne ítéljete!” – kiáltotta és könyörgötte még a kereszten is. Az igazságot ugyanis, a teljes igazságot (és más igazság nincsen) egyedül Isten tudja. Pontosabban ő maga az igazság. Ilyen értelemben minden ítélkezés egyenlő az élő Isten

detronizálásával, az Atya trónfosztásával. Aki ítél, az igazság teljes ismeretét tulajdonítja önmagának, az igazsággal azonosítja magát, fölöslegessé téve az Atyát, önmagát helyettesíti be az élő Isten személyének helyébe. A tények tények, az evangéliumi törvények törvények – de ítélni végső soron csak az ítélhet, aki maga az Igazság.

A végtelen irgalom akarta így, és a legfőbb szeretet. Pilátus kérdésére ezért felelt hallgatással Krisztus. Már hallotta a lármát és látta a civódást és a vesztőhelyeket, a feneketlen gyűlöletet és zűrzavart, amit majd az emberiség csap az igazságra hivatkozva. Mivel az igazság nevében, tényekre és törvényekre hivatkozva, az emberiség mérhetetlenül több szenvedést zúdított a világra és a halálfélelemtől vacogó Bárányra, mint az igazságtalanság nevében. Mi mindennap válaszolunk Pilátusnak. Jézus helyettünk is hallgatott. Maga volt az igazság, akár az Atya csodálatos csöndje! Mindenre és mindenkire kiáradó egyetlen és egyetemes igazsága és igazságossága. Mi: csak törekedhetünk az igazságra, s annak alkalmazására, az igazságosságra.

S itt érkezünk el a szeretet evangéliumi „természetéhez”. Az alapvető baj, hogy a gyűlölet ravaszabb és erőszakosabb a szeretetnél. A szeretet egyetlen „sansza” a szív mélye, szótlán és szemrehányás nélküli mélye: „egyedül” maga Isten.

Jézus hiába szerette ellenségeit, támadóit, hiába húzódott vissza kritikusai elől, hiába tágitotta ki végtelenre szeretete határait, mellyel mindenkit testvérének és anyjának vallott. Fejére olvasták „bűneit”, s ő utoljára elhallgatott. Pontosabban a történet hiteléért egyetlen embernek megígérte, hogy vele lesz a paradicsomban. Kit ölelt magához a jobb lator személyében? A gyilkosokat, a vámosokat és utcalányokat? A részeges Rembrandtot és Schubertet? Krisztus szeretetére és igazságosságára lenne szükségünk, hogy ezekre a kérdésekre válaszolni tudjunk. És az ő tekintetére, mely meglátta saját sebeit a bal lator kezén-lábán, s talán Van Gogh vásznán fölsimerte Veronika kendőjét.

Hát igen, így kellene szeretnünk. Az ítélkezést hagyjuk meg a Világ fejedelmének. Ő a szeretet nevében boldogít és tesz tönkre minket ölelése présében. A megfeszített Isten karja tárva-nyitva áll, és nincs ennél tartózkodóbban kitáruló ölelés. *(Új Ember, 1980. január 6.)*

AZ IMÁDSÁG SZEREPE A VILÁGBAN

Számtalanszor tapasztaljuk, hogy szavaink süket fülekre találnak a világban. Ilyenkor ne okoljunk soha másokat, mivel a szemrehányásokban mindig van valami tisztátalan. Sokkal jobb, ha ilyenkor imádkozni kezdünk, érezve szavaink kölcsönös végességét.

Csodálatos erőtere és szótlan csöndje van az imádságnak. Igen, imádkozni annyi, mint eljutni Isten csöndjébe, abba a néma közegbe, amely ugyanakkor a tiszta beszéd Isten és ember, ember és minden ember között.

Ha minden zavaró elemtől meg akarjuk tisztítani az imánkat, minden rejtett önzéstől, nagylelkőségbe öltözött rút kicsinyességtől – okosabb Istenre bízunk, hogy mit is kérünk tőle, mit is üzenünk általa egy másik embernek. E néma és kérésektől-kikötésektől mentes ima, amelyben lemondunk akaratunkról, és Istenre bízunk, miként boldogítsa és vezesse akár feleségünket vagy gyermekünket, vagyis azokat, akiket Isten legközvetlenebbül ránk bízott, s akikkel szentsége szerint is egyek vagyunk – igen, még hozzájuk intézett szavaink közül is a legtisztább és a legszebb a néma imádság, amely megfogalmazását egyedül Istenre bízza.

Rengeteg tisztátalan beszédnek vehetjük így elejét. Ember szájában a tiszta szó ritka, akár a színarany. Kivált, amikor valamiféle közvetlen

célt kell szolgálnia. Innét, hogy a művészet elvontabb szintjén már sokkal több a „Szép Szó”. S még több az imádság, s főként az Úr csöndjébe valósággal beleszemmisülő imádság szintjén.

Az imádságnak ez a formája ugyanakkor az önzetlenség iskolája is. Arra tanít, ezerszer jobb a saját bűnünket ismernünk, mint másokét, hiszen a Bárány színe előtt se másokról kell majd beszámolnunk, hanem egyedül saját magunkról, egyedül saját vétkeinkről kell majd számot adnunk.

Nincs komolyabb a földön, mint a vétkeket töredelmesen meggyónó és Istenéhez szakadatlanul imádkozó ember. Amikor gyónunk, vétkeinket egyre pontosabban kell megfogalmaznunk, de amikor imádkozunk, igyekezzünk egyre inkább elnémulni, hogy még leghőbb kérésünket is végül maga Isten fogalmazhassa meg, hiszen egyedül ő tudja megfogalmazni! Szívünk egyedül Isten fogalmazásában képes a tiszta beszédre, számíthat hatékony beszédre és meghallgatásra.

Ha életünkben csak egy órára komolyan vennénk Jézust! Csak egy percre azt a percet, amikor egyedül szembesülünk Istennel! Amikor a Bárány egyedül engem néz, s egyedül engem kérdez, s egyetlen szó erejéig se mások bűneiről, hanem egyedül a saját bűneimről. A szentség tulajdonképp nem is más, mint e végső (de valójában mindig is érvényes) helyzet fölismerése és boldog elfogadása. A szent egyedül van Istennel, élete ettől folyamatos gyónás és szakadatlan imádság, vagyis az ő életformája az egyedül valóságos élet és életforma. (*Új Ember*, 1981. január 4.)

Szent József közbenjárásáról tanúskodik a pap, akinek a testvére vezette a kettétört „csodarepülőt”

Szent József közbenjárásáról

A Hozana katolikus közösségi oldalon nemrég jelent meg Gonzalo Mazarrasa spanyol pap tanúságtétele, akinek a testvére vezette azt a repülőgépet, amely 1992-ben landolásnál kettétört, de csodával határos módon mindenki megmenekült.

1992. március 30-át írtunk, és az Aviaco spanyol légitársaság DC-9-es repülőgépe Madridból tartott Granada felé. Sűrű eső és heves szélrohamok





nehezítették útjukat, különösen a földet érést: egy erős széllelés miatt a futómű túl erősen csapódott a talajhoz, a gép ugrott egyet, és ahogy visszaesett a kifutópályára, kettétört, miközben nagy sebességgel száguldott tovább.

Akik szemtanúi voltak a történeteknek, biztosra vették, hogy sok áldozattal jár a baleset – ennek ellenére mind a 94 utas és az öttagú személyzet életben maradt. A 26 sérültből egy került súlyos állapotban kórházba. Az utasok, akik a drámai pillanatokban a legrosszabbtól tartottak, úgy érezték, újjászülettek, amikor rádöbbenek, hogy megmenekültek. A gép nem gyulladt ki, amire pedig komoly esély lett volna; és azok az utasok is életben maradtak, akik kizuhantak a kettétört gépből.

A „csodarepülő” pilótája, Jaime Mazarrasa testvére, Gonzalo abban az időben Rómában tanult és a Szent Józsefről elnevezett Pápai Spanyol Kollégiumban lakott. Az évforduló alkalmából „II. János Pál is eljött, és

velünk vacsorázott. Az a megtiszteltetés ért, hogy elénekelhettem neki egy dalt, amelyet tizenegy évvel azelőtt írtam, a merénylet után.” (Gonzalo atya spanyol nyelvterületen népszerű szerzeményeivel azóta is zenével hirdeti a hitet.)

Két nappal később „fejeztem be egy 30 napos imádságot – folytatta Gonzalo Mazarrasa a visszaemlékezést –, melyben a lehetetlen ügyekért kértem Szent József közbenjárását, amikor kettétört egy repülőgép landolás közben Spanyolországban, csaknem száz emberrel a fedélzeten. A pilóta a testvérem volt. Egyetlen ember sérült meg komolyabban, de hála Istennek ő is felépült. Aznap megtudtam, Szent Józsefnek milyen hatalmas ereje van Isten trónja előtt”.

A spanyol pap azt is elmondta, idén is ragaszkodott a 30 napos imádsághoz Mária jegyeséhez, mint harminc éve mindig. „Soha nem hagytam cserben” – mondta. „Sőt, mindig messze meghaladtam a reményeimet. Jól ismerem, akiben bízom.”

(Forrás: *AciPrensa.com Magyar Kurír*)



Az alábbi kérést a Szűzanya Szeplőtelen Szívébe helyezve a magyar nép védelmében, a lelkek mentésének gondolatával mondjuk!

Teremtő Atyánk!

Szent Akaratod szerint add kérésünkre Áldásodat és védelmezz minket! Szeretettel kérjük Szent Rafael Arkangyalt - Isten gyógyszerét -, hogy az érintett ember Őrangyalával együttműködve minden eddig beoltott és ezután beoltásra kerülő magyar emberre az oltás helyén tegye rá az ÚR JÉZUS † Jelét, hogy annak áldása Isten terve szerint csökkentse vagy érvénytelenítse az oltás esetleges káros hatását az illető ember sorsában. Ámen.
Légy áldott Atyánk! Jézusom bízom Benned!

József Attila:
Nem tud úgy szeretni



Nem tud úgy szeretni a világon senki
Mint az édesanyám tud engem szeretni.
Akármit kívántam megtette egy szóra,
Még a csillagot is reám rakta volna.
Mikor a faluban iskolába jártam,
Rendesebb egy gyerek nemigen volt nálam.
El nem tűrte volna ő azt semmi áron,
Hogy valaki nálam szebb ruhába járjon.
Éjjel - nappal őrzött mikor beteg voltam,
Magát nem kímélte, csak értem aggódott.
Mikor felgyógyultam, fáradt két szemében
Örömkönnynek égtek, s csókolva becézett.
Én Istenem áldd meg, őrizd az anyámat,
Viszonzhassam én ezt a nagy jószágot.
Lássak a szemében boldog örömkönnyet,
Ne lássam én soha búsna, szenvedőnek.

**A Szűzanya 2021. április 25-i üzenete
Medjugorjében**

„Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy a tavasz színeiben tegyetek tanúságot a hitetekről. Legyen ez a remény és a bátorság hite. Kicsi gyermekeim, semmilyen helyzetben ne rendüljön meg a hitetek, még ebben a megpróbáltatással teli időben sem.

A feltámadt Krisztussal bátran menjete a menny felé, amely a célotok. A szentség ezen útján kísérlek benneteket és mindnyájatokat Szeplőtelen Szívembe helyezlek. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.”

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!



Hirdetések

- Május hónapban a Szűzanya tiszteletére Loretoi litániát imádkozunk hétköznapi 17.30-tól, vasárnap az esti szentmise után.
- Május 16-án, vasárnap 11 órakor elsőáldozás lesz templomunkban.

- Május 23. Pünkösdvasárnap, Pünkösdhétfőn vasárnapi miserendet tartunk.
- Június 6-án, vasárnap 17 órakor bérálás lesz templomunknak.

XXIII. János pápa Szentlélekhívó imája



Szentlélek!
Újítsd meg csodáidat napjainkban,
mintegy új Pünkösd által!
Add meg Egyháznak,
hogy egy szívvel és kitartó imával,
Máriával, Jézus anyjával együtt,
Péter vezetését követve,
előmozdíthassa Isteni Üdvözítőnk
uralkodását, az igazság és
igazságosság országát,
a szeretet és béke uralmát!
Ámen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft